

Arrest

nr. 200 683 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 27 november 2015 asiel aan. Op 13 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pasjtoen te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Tarakhel, vroeger Mami Qala genoemd, in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U bent nu zeventien jaar en dus minderjarig.

Uw vader werkte bij de grenspolitie in Torkham in de provincie Nangarhar. In een gevecht had hij vijf talibs gedood. U hoorde op een dag mensen tegen elkaar zeggen dat ze u zouden doden. Vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan raakte uw vader verwond door een bom toen hij naar huis kwam van zijn werk. De taliban kwamen vervolgens uw huis binnen, maar omdat zowel jullie als de burens aan het schreeuwen waren zijn ze gevlucht. Later hoorden jullie dat ze een nieuwe aanslag planden. Jullie vertrokken vervolgens naar Jalalabad. Enkele weken later, in november 2015, vertrok u met de rest van uw familie uit Afghanistan. In Iran raakte u gescheiden van uw familie. Zij werden gearresteerd en teruggestuurd naar Afghanistan. U reisde verder naar België. U vroeg asiel aan op 27 november 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, de taskara van uw vader, een politiebadge, twee dreigbrieven van de taliban, een brief van het ministerie van Gezondheid, en een verzendbewijs neer. Uw advocaat stuurt twee mails om het CGVS te wijzen op uw beperkte verstandelijke capaciteiten, waarvan één met het verslag van een IQ-test als bijlage.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U kan niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het dorp Tarakhel in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Vooreerst heeft u geen kennis van de gebruikte munteenheid. Zo zegt u dat men in Laghman enkel met kaldar betaalt. Enkel in Kaboel zou Afghani gebruikt worden (CGVS, p. 20). Uit informatie blijkt dat men in grensgebieden met Pakistan, zoals Laghman, inderdaad hoofdzakelijk in kaldar betaalt. Kaldar is volgens publieke informatie de Afghaanse benaming van de Pakistaanse roepie. Echter, u blijkt hier geen idee van te hebben. Gevraagd waarom men in Laghman in kaldar betaalt zegt u het niet te weten en voegt u eraan toe ook niet te weten vanwaar kaldar komt en waar het wordt geproduceerd (CGVS, p. 20). U zou ook "vergeten zijn" wat er op de briefjes geschreven staat

(CGVS, p. 20). Dit is des te opmerkelijker daar u over de Afghani wel meteen kan zeggen wat er op staat, hoewel hiermee volgens u niet betaald wordt in Laghman (CGVS, p. 20 en 21). U weet ook niet of kaldar nog een andere naam heeft (CGVS, p. 21). Dat u geen enkel idee heeft dat kaldar de Pakistaanse roepie is, hoewel u dit heel uw leven gebruikt zou hebben, maakt uw herkomst uit de provincie Laghman weinig aannemelijk.

Uw kennis over de rivieren in uw district doen verdere twijfels reizen over uw beweerde herkomst. Zo blijkt dat de Alingar- en Alishang-rivieren samenkomen in het district Mehtarlam en vervolgens door Qarghayi-district stromen. In de regio van Darunta komt deze rivier samen met de Kaboel-rivier. U blijkt wel op de hoogte te zijn van de Alingar/Alishang in uw district (CGVS, p. 9). Echter, gevraagd of er nog een andere rivier door uw district stroomt zegt u van niet (CGVS, p. 9). Gevraagd of de Alingar/Alishang samenkomt in een andere rivier zegt u opnieuw van niet (CGVS, p. 9). U wordt er dan op gewezen dat er daadwerkelijk nog een andere rivier door uw district stroomt maar u zegt dat er geen andere rivier is (CGVS, p. 9 en 10). U wordt er nogmaals op gewezen dat de Alishang/Alingar samenkomt met een andere grote rivier maar u blijkt hier niet van op de hoogte (CGVS, p. 10). Dat u geen enkel idee heeft dat de Kaboel-rivier op een achttal kilometer van uw dorp stroomt is niet aannemelijk gezien uw bewering tot kort voor uw vertrek altijd in Tarakhel te hebben gewoond (CGVS, p. 3)

U wordt verder geconfronteerd met namen van enkele buurdorpen maar u kan deze niet correct plaatsen. Over de dorpen Agharabad en Kharoti zegt u ervan gehoord te hebben maar niet te weten waar deze zouden liggen (CGVS, p. 11 en 12). Over het dorp Mandrawar zegt u dat het op weg naar Charbagh ligt (CGVS, p. 11), terwijl dit in werkelijkheid de andere kant op ligt. Van de buurdorpen Dopay en Kanda/Kunda heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p. 11 en p. 12). Ook van het dorp Lal Khanabad, het districtscentrum van Qarghayi, heeft u nog niet gehoord (CGVS, p. 12).

Ook over de districten in uw regio is uw kennis beperkt. U kan de vijf districten van Laghman opsommen (CGVS, p. 13). U weet echter niet welke van deze districten er het dichtst bij Qarghayi liggen (CGVS, p. 13). Dat u dit niet weet te zeggen doet uw kennis ingestudeerd overkomen. Volgens de kaart grenst Qarghayi aan de districten Mehtarlam/Badpakh en Alingar. Van districten van andere provincies die dichtbij liggen heeft u niet gehoord (CGVS, p. 13). De districten Surkhrod, Behsud, Khogyani, Sherzad, Kuz Kunar en Dara Nur van de provincie Nagarhar en het district Surobi van de provincie Kaboel grenzen aan Qarghayi. Dergelijk gebrek aan kennis zet de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Laghman opnieuw op losse schroeven.

Ook over de wegen in uw district is uw kennis beperkt. Volgens de kaart loopt de snelweg Kaboel-Jalalabad door uw district. Daarnaast loopt er nog een grote weg vanaf deze snelweg naar het provinciecentrum Mehtarlam. Van de weg naar het provinciecentrum bent u op de hoogte (CGVS, p. 9 en 10). Gevraagd of er nog een andere grote, verharde weg door uw district loopt zegt u dat de weg naar Mehtarlam de enige is (CGVS, p. 10). Ook wanneer de vraag herhaald wordt blijft u bij uw antwoord (CGVS, p. 11). U wordt er vervolgens nog enkele malen op gewezen dat er nog een andere grote, verharde weg – op enkele kilometers van uw dorp – doorheen uw district loopt maar u blijkt hier niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p. 11). Dat u niet blijkt te weten dat de grote snelweg Kaboel-Jalalabad door uw district loopt is niet aannemelijk. U wordt vervolgens gevraagd naar welke districten de weg richting Mehtarlam verder door loopt, voorbij Mehtarlam, maar ook hier kan u geen antwoord op geven (CGVS, p. 13). Deze weg loopt voorbij Mehtarlam naar Alingar en uiteindelijk naar de provincie Nuristan.

Uw verklaringen over de bevolkingsgroepen in uw regio kunnen ook niet overtuigen. Gevraagd welke bevolkingsgroepen er in uw regio wonen, zegt u dat er enkel Pasjtoenen wonen (CGVS, p. 15). Gevraagd naar mensen die een andere taal dan Pasjtoe spreken zegt u dat er mensen zijn die Dari en Pashai spreken maar dat u deze nog niet bent tegengekomen en dat zij misschien in de omgeving van het provinciecentrum wonen (CGVS, p. 15 en 16). Wanneer u expliciet gevraagd wordt of er Tadzjiken of Pashai in uw district wonen, zegt u dit niet te weten (CGVS, p. 17). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt zijn er verschillende dorpen in de omgeving van uw dorp die worden gezien als dorpen waar de meerderheid van de mensen respectievelijk Dari en Pashai spreken. Dat u hier geen enkel idee van heeft doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u uw hele leven in Tarakhel in Qarghayi gewoond hebt.

Het is verder opvallend dat u nog nooit gehoord heeft van de Ghilzai (CGVS, p. 17). De Ghilzai-stam is een van de grootste Pasjtoestammen van Afghanistan en is de voorname Pasjtoestam in de provincie Laghman en maakt de helft uit van de populatie van de provincie.

Ook over uw profiel als Afghaan uit het platteland van een familie met landbouwgronden kan getwijfeld worden. Gevraagd hoe groot jullie landbouwgronden zijn zegt u dat zij vijf tot acht "jeebee" groot zijn (CGVS, p. 14). Volgens informatie worden de oppervlaktematen jerib en biswa gebruikt in Afghanistan. Gevraagd wat "jeebee" is zegt u "een biswa, twee biswa" (CGVS, p. 14). Gevraagd uit te leggen wat "jeebee" betekent zegt u dat u het woord vergeten bent en dat jullie gronden zes tot zeven "bisba" groot zijn (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat in Afghanistan andere oppervlaktematen gebruikt worden dan "bisba" en gevraagd of u weet welke dit zouden kunnen zijn zegt u louter dat het "bisba" is (CGVS, p. 14). Dat u eerst biswa zegt en daarna denkt dat het "bisba" is roept vragen op. Gevraagd waarom u eerder "jeebee" zei, geeft u mee dat het menselijk is om fouten te maken (CGVS, p. 14). Dat u geen idee blijkt te hebben welke oppervlaktematen gebruikt worden in Afghanistan doet ernstig twijfelen aan uw herkomst uit een landbouwersfamilie in ruraal Afghanistan.

Ook over de oogsttijden van de gewassen die verbouwd worden op jullie gronden zijn uw verklaringen ontoereikend. Zo zegt u dat er naast komkommer ook rijst wordt verbouwd (CGVS, p. 15). U verklaart verder dat de cultivatie van rijst gebeurt in de maanden hoet – overeenkomstig met februari en maart – tot en met saratan – overeenkomstig met juni en juli (CGVS, p. 15). Volgens informatie blijkt rijst van april tot november te worden verbouwd. Wanneer u gevraagd wordt wanneer rijst wordt geoogst zegt u wel agrab (oktober/november) maar later zegt u dan weer dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 15). U zou zelfs niet meer weten in welk seizoen de rijst geoogst wordt (CGVS, p. 15). Dat u eerst zegt dat de cultivatie van rijst van februari/maart tot juni/juli loopt, vervolgens dat de oogst in oktober/november zou zijn en uiteindelijk zegt dit niet te weten roept vragen op bij uw bewering uit een landbouwersfamilie van Laghman te komen.

Verder kan u nauwelijks enige concrete informatie geven over het werk van uw vader bij de politie. Gevraagd te vertellen over het werk van uw vader zegt u dat u niet weet wat hierover te zeggen en dat u zal antwoorden als specifieke vragen gesteld worden (CGVS, p. 17). Gevraagd mee te geven wat u allemaal heeft horen vertellen over het werk van uw vader zegt u louter dat u zes of zeven jaar was wanneer hij bij de politie is gegaan en dat hij daarna vijf jaar werkte en vervolgens gewond raakte (CGVS, p. 18). Voordien zou hij als landbouwer hebben gewerkt (CGVS, p. 18). Niet alleen kan u geen concrete informatie geven over het werk van uw vader, dit is tevens strijdig met wat u eerder in het gehoor verklaarde, namelijk dat uw vader reeds zolang als u het zich herinnert bij de politie zat en dat u nooit geweten heeft dat hij ander werk had (CGVS, p. 4). U had toen ook geen idee wanneer hij met dit werk begonnen zou zijn (CGVS, p. 4). U wordt verder gevraagd wat uw vader allemaal elke dag deed als politieagent maar u kan dit niet meegeven (CGVS, p. 18). U wordt gevraagd of u dan nooit iets heeft gehoord over het werk van uw vader waarop u zegt van niet (CGVS, p. 18). Uiteindelijk weet u nog te zeggen dat hij in Torkham zou werken (CGVS, p. 18). Echter, het is opvallend dat u niet weet te zeggen in welke provincie dit ligt (CGVS, p. 18). Torkham ligt in de provincie Nangarhar. Dat u niet weet in welke provincie uw vader zou hebben gewerkt is opmerkelijk. Evenmin weet u welke rang uw vader had (CGVS, p. 18). Dit is des te opvallender daar u wel een politiebadege neerlegt waarop zijn rang vermeld staat. Hierop staat dat hij "lomrai saran" is, wat overeen zou komen met de rang van luitenant. Uw antwoorden volstaan niet om aannemelijk te maken dat uw vader bij de politie zou hebben gewerkt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan u niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het dorp Tarakhel in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Qarghayi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien de wijdverspreide corruptie in Afghanistan hebben Afghaanse documenten slechts enige bewijswaarde wanneer zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw advocaat en voogd halen aan dat u een verstandelijke beperking zou hebben (CGVS, p. 22) en leggen ter ondersteuning van deze bewering een attest neer over een IQ-test. Echter, nergens in het gehoor bleek dat uw intellectuele capaciteiten een normaal gehoor in de weg zouden staan. U leek alle

vragen te hebben begrepen en gaf dit ook te kennen op het einde van het gehoor (CGVS, p. 21). Gezien de aard van de vragen – peilend naar de gebruikte munt, rivieren in uw regio, de ligging van dorpen en districten – kan bovendien bezwaarlijk worden gesteld dat u op dergelijke eenvoudige basisvragen die aansluiten op het dagelijks leven geen antwoord zou kunnen geven omwille van mindere intellectuele capaciteiten. De stelling dat u omwille van beperkte intellectuele capaciteiten dergelijke basiskennis niet zou bezitten is weinig overtuigend. Het attest kan hier niet tegenop wegen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 9 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 21). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen

moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In hoofddeorde laat verzoeker gelden dat hij inderdaad een aantal zaken over zijn regio van herkomst niet wist, maar dat dit niet betekent dat hij niet afkomstig is uit zijn dorp in de provincie Laghman. Hij verwijt de commissaris-generaal te weinig rekening te hebben gehouden met zijn profiel en van hem een te hoog niveau van kennis te verwachten over zijn regio van herkomst, terwijl van hem een lager niveau van kennis moest worden verwacht aangezien hij om te beginnen een minderjarige is, die Afghanistan verliet toen hij slechts 15 jaar oud was, en daarnaast een geschat IQ heeft van 55, wat een zeer lage score is. Hij wijst er op dat zijn jeugdige leeftijd een verminderde bewijslast met zich meebrengt en verwijst hierbij naar "*de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR omtrent asielaanvragen van minderjarigen*". Daarbij komt volgens hem nog dat hij zijn land op het moment van zijn gehoor al bijna twee jaar had verlaten, en de kennis over zijn regio dus niet fris in zijn geheugen zat. Voorts citeert hij de resultaten van de non-verbale intelligentietest die hij door het CLB liet uitvoeren, waarin wordt geconcludeerd dat hij zeer beperkte cognitieve mogelijkheden heeft, beperkt is door zijn moeizame begrip van het Nederlands, uit het aangeboden materiaal niet altijd kan afleiden wat er verwacht wordt, traag werkt, veel fouten maakt en niet kan terugvallen op zijn werkgeheugen of een goed begrip van sociale situaties. Verzoeker duidt nog dat slechts 0,1 % van de minderjarigen en jongvolwassenen op deze test een gelijkaardige of lagere score behalen en dat de overige 99,9 % hogere scores. Hij meent dat de commissaris-generaal de resultaten van de intelligentietest op een hallucinante wijze van tafel veegde en hierdoor uiterst onzorgvuldig te werk is gegaan.

Verzoeker wijst er nog op dat het feit dat hij meent dat hij alle vragen begrepen heeft, absoluut niet wil zeggen dat dit ook het geval is en stelt dat de vraag of hij alle vragen begrepen heeft zijn beoordelingsvermogen ver te boven gaat. Hij stelt verder dat de gestelde vragen voor hem geen basisvragen waren en dat de commissaris-generaal zijn cognitieve capaciteiten, geheugen en ruimtelijke oriëntatie schromelijk overschat.

Hij verwijst verder naar de arresten nrs. X, 100 000 en 182 099 van respectievelijk 11 november 2011, 28 maart 2013 en 10 februari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar de §§ 207-211 van het Handboek van het UNHCR inzake de bewijslast voor asielzoekers met mentale problemen. Daarnaast citeert hij uit een arrest van het Britse Court of Appeal van 27 juli 2017

waarin wordt gesteld dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers, de bevindingen van medische experts mee in overweging moeten worden genomen.

Ten slotte besluit verzoeker dat hij omtrent zijn regio van herkomst de informatie verschaft heeft die men redelijkerwijze van hem kon verwachten en dat hij het voordeel van de twijfel verdient.

In ondergeschikte orde verwijst verzoeker nog naar het arrest nr. 176 408 van 17 oktober 2016 van de Raad waarin gesteld wordt dat twijfel over recent verblijf het onderzoek ten gronde niet in de weg mag staan wanneer er geen twijfel over de nationaliteit is. Hij wijst er op dat in zijn geval niet getwijfeld wordt aan zijn Afghaanse nationaliteit, doch wel aan zijn recente herkomst en meent dat de commissaris-generaal een onderzoek moest voeren naar de veiligheidssituatie in Afghanistan om na te gaan of hij over een intern vestigingsalternatief beschikt in het geval van terugkeer. Verzoeker citeert tevens uit het arrest nr. 179 165 van 9 december 2016 van de Raad waarin geoordeeld werd dat voor een 14-jarige asielzoeker van Somalië de herkomstcheck onaangepast is aan de leeftijd en dat er door te focussen op recent verblijf een gebrekkig onderzoek naar de nood aan internationale bescherming gevoerd werd.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- de resultaten van een intelligentietest, bij verzoeker op 27 juni 2017 afgenomen door het CLB Pieter Breughel te Brussel;
- e-mails van 8 juni 2017 en 29 juni 2017 van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) inzake de intelligentietest die verzoeker zou/ heeft ondergaan;
- een arrest van het Britse Court of Appeal van 27 juli 2017 in de zaak AM (Afghanistan) tegen Secretary of State for the Home Department.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 1 september 2017 wordt een "*Chapter 12: Wechsler Nonverbal Scale of Ability (WNV)*" uit het werk "*Part III: Nonverbal Intelligence Tests*" van Jack A. Naglieri en Kimberly Brunnert gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake

het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. X). Te dezen geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker geen kennis heeft van de gebruikte munteenheid, (ii) verzoekers kennis over de rivieren in zijn district verdere twijfels doet rijzen over zijn beweerde afkomst, (iii) verzoeker enkele buurdorpen niet correct kan plaatsen, (iv) verzoekers kennis over de districten in zijn regio en de wegen in zijn district beperkt is, en dat (v) verzoekers verklaringen over de bevolkingsgroepen in zijn regio niet kunnen overtuigen. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal dat ook over verzoekers profiel als Afghaan uit het platteland van een familie met landbouwgronden kan worden getwijfeld, nu (i) verzoeker geen idee blijkt te hebben welke oppervlaktematen in Afghanistan gebruikt worden en (ii) verzoekers verklaringen over de oogsttijden van de gewassen die verbouwd worden op de gronden van zijn familie ontoereikend zijn. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker nauwelijks enige concrete informatie kan geven over het werk van zijn vader bij de politie. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele

motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het enig middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt in het jaar 2000 geboren te zijn in het dorp Tarakhel, in het district Qarghayi van de provincie Laghman en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 (adm. doss., stuk 24, verklaring DVZ; stuk 7, gehoorverslag 9 juni 2017, p. 3). Er kan van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij de kennis heeft waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en 15 jaar heeft gewoond. Voorts verklaarde verzoeker een student te zijn die de zesde graad van het lager onderwijs bereikt heeft (adm. doss., stuk 24, verklaring DVZ, punt 11; stuk 7, gehoorverslag 9 juni 2017, p. 2) en haalden zijn raadsman en voogd aan dat hij een verstandelijke beperking zou hebben (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 9 juni 2017, p. 22). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Derhalve kan worden

aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker niet kan aannemelijk maken afkomstig te zijn uit het dorp Tarakhel, in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Zo heeft hij geen kennis van de gebruikte munteenheid en was hij “*vergeten*” wat er op de briefjes staat, terwijl hij wel meteen kon zeggen wat er op de Afghani staat, hoewel daarmee volgens hem in zijn beweerde provincie van herkomst niet betaald wordt, kon hij de namen van enkele buurdorpen niet correct plaatsen, was zijn kennis over de districten in zijn regio en over de wegen in zijn district beperkt en konden zijn verklaringen over de bevolkingsgroepen in zijn regio van herkomst niet overtuigen. Tevens had verzoeker geen idee welke oppervlaktematen in Afghanistan gebruikt worden en waren zijn verklaringen over de oogsttijden van de gewassen die verbouwd worden op hun gronden ontoereikend, zodat ook aan zijn herkomst uit een landbouwersfamilie in ruraal Afghanistan getwijfeld kan worden.

Verzoeker erkent dat hij een aantal zaken over zijn regio van herkomst niet wist, maar betoogt dat dit niet betekent dat hij niet afkomstig is uit zijn dorp in de provincie Laghman en verwijt de commissaris-generaal, door van hem een te hoog niveau van kennis te verwachten over zijn regio van herkomst, te weinig rekening te hebben gehouden met zijn kwetsbare profiel als minderjarige die op het moment van het gehoor Afghanistan reeds bijna twee jaar verlaten had. Er wordt evenwel op gewezen dat *in casu* de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in zijn land en regio van herkomst, alsook met de door hem aangebrachte individuele elementen, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier of uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan (onder meer) heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Tevens blijkt dat het gehoor in kwestie werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Bovendien blijkt dat de commissaris-generaal, door in de bestreden beslissing de bevoegde staatssecretaris te wijzen op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 op hem van toepassing is, gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheden die hem ter beschikking staan in het geval het gaat om een asielaanvraag door een minderjarige, zodat niet kan worden gesteld dat de commissaris-generaal deze of gene verplichting naast zich heeft neergelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat de kennis die van verzoeker werd verwacht in de bestreden beslissing niet van een onredelijk hoog niveau is. Verzoekers jeugdige leeftijd en zijn afwezigheid van bijna twee jaar uit zijn land van herkomst vormen geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis inzake de regio waar hij gedurende zijn hele leven beweert te hebben gewoond. Ook van personen met een jeugdige leeftijd mag immers worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, zelfs wanneer zij er inmiddels gedurende bijna twee jaar niet meer wonen. Verzoeker bleef wat dat betreft echter in gebreke. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overduidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers jonge leeftijd. Er werden hem immers geen vragen gesteld waarvoor hij, om erop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau diende te beschikken. De vragen die aan verzoeker werden gesteld, waren eenvoudig en duidelijk. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Zo kon hij, bij wijze van voorbeeld, hoewel hij zou “*vergeten*” zijn wat er op de kaldar – *i.e.* de munteenheid waarmee in de grensgebieden met Pakistan, zoals Laghman, hoofdzakelijk wordt betaald – staat, meteen zeggen wat er op de Afghani – *i.e.* de munteenheid waarmee in de rest van Afghanistan wordt betaald – staat (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 9 juni 2017, p. 20-21).

Daarnaast verwijt verzoeker de commissaris-generaal te weinig rekening te hebben gehouden met de resultaten van de non-verbale intelligentietest die hij door het CLB heeft laten uitvoeren en waarin wordt geconcludeerd dat hij zeer beperkte cognitieve mogelijkheden heeft, beperkt is door zijn moeizame begrip van het Nederlands, uit het aangeboden materiaal niet altijd kan afleiden wat er verwacht wordt,

traag werkt, veel fouten maakt en niet kan terugvallen op zijn werkgeheugen of een goed begrip van sociale situaties (zie adm. doss., stuk 22, map met 'documenten', document nr. 9). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met deze intelligentietest:

"Uw advocaat en voogd halen aan dat u een verstandelijke beperking zou hebben (CGVS, p. 22) en leggen ter ondersteuning van deze bewering een attest neer over een IQ-test. Echter, nergens in het gehoor bleek dat uw intellectuele capaciteiten een normaal gehoor in de weg zouden staan. U leek alle vragen te hebben begrepen en gaf dit ook te kennen op het einde van het gehoor (CGVS, p. 21). Gezien de aard van de vragen – peilend naar de gebruikte munt, rivieren in uw regio, de ligging van dorpen en districten – kan bovendien bezwaarlijk worden gesteld dat u op dergelijke eenvoudige basisvragen die aansluiten op het dagelijks leven geen antwoord zou kunnen geven omwille van mindere intellectuele capaciteiten. De stelling dat u omwille van beperkte intellectuele capaciteiten dergelijke basiskennis niet zou bezitten is weinig overtuigend. Het attest kan hier niet tegenop wegen."

Verzoeker acht deze motivering hallucinant en onzorgvuldig en vraagt zich af of de dossierbehandelaar opgeleid is om een intelligentietest af te nemen. Dit laatste is evenwel volstrekt niet aan de orde. Voorts gaat de commissaris-generaal niet enkel af op de beoordeling van verzoeker zelf over zijn begrip van de vragen en op zijn buikgevoel, doch baseert hij zich tevens op de inhoud van de interviews die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS heeft afgelegd en waaruit duidelijk bleek dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker de hem gestelde vragen begreep en op sommige ervan, zoals inzake de districten in zijn regio, zelfs ingestudeerde antwoorden kon geven. Uit het door verzoeker voorgelegde attest kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen in zijn eigen taal over zijn herkomstregio te beantwoorden, noch dat hij niet in staat is coherente en consistente verklaringen af te leggen of niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure. In navolging van de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat, gezien de aard van de vragen, bezwaarlijk kan worden gesteld dat verzoeker op dergelijke eenvoudige basisvragen die aansluiten op het dagelijks leven geen antwoord zou kunnen geven omwille van mindere intellectuele capaciteiten. Zelfs van iemand met een beperkt intelligentieniveau kan immers worden verwacht dat hij een aantal essentiële kennisvragen (zoals over de gebruikte munt, de rivieren en wegen, de ligging van dorpen en districten en de bevolkingsgroepen) aangaande zijn regio van herkomst correct kan beantwoorden. Het tegendeel blijkt alvast niet uit de door verzoeker neergelegde intelligentietest. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers verstandelijk profiel. Er werden hem eenvoudige en duidelijke vragen gesteld en er blijkt niet dat verzoeker onvoldoende tijd werd geboden om op de vragen te antwoorden. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Daarenboven heeft het vastgestelde gebrek aan kennis inzake zijn regio van herkomst betrekking op elementen uit verzoekers persoonlijke leefwereld en zijn deze elementen dermate significant dat zijn verstandelijk profiel geen afdoende verschoning vormt voor de vastgestelde lacunes in zijn kennis ervan.

Zoals verzoeker terecht aanhaalt, dient voor (minderjarige) asielzoekers met mentale problemen de bewijslast te worden verlaagd. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat de commissaris-generaal van verzoeker geen kennis verwacht die van een onredelijk hoog niveau is, doch hem eenvoudige basisvragen heeft gesteld over zijn regio van herkomst. Aldus kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat van hem een te hoge bewijslast werd verlangd en verwijst hij ter zake niet dienstig naar het arrest nr. 79 824 van 11 november 2011 van de Raad en naar de §§ 207-211 van het Handboek van het UNHCR inzake de bewijslast voor asielzoekers met mentale problemen. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de door verzoeker neergelegde intelligentietest bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas mee in overweging werd genomen, zodat verzoeker niet dienstig verwijst naar het arrest van het Britse Court of Appeal van 27 juli 2017 in de zaak AM (Afghanistan) tegen Secretary of State for the Home Department en naar de arresten nrs. X, X en X van respectievelijk 24 juli 2012, 28 maart 2013 en 10 februari 2017 van de Raad, en dit nog los van de vraag of deze rechtspraak, die betrekking heeft op situaties waar er sprake is van psychologische kwetsbaarheid, kan worden doorgetrokken naar situaties waar er sprake is van een verstandelijke beperking en los van de vaststelling dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)).

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afkomst uit het dorp Tarakhel, in het district Qarghayi van de provincie Laghman, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde daden van vervolging die zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden voor het toekennen van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Tarakhel, in het district Qarghayi van de provincie Laghman, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanspraak dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Tarakhel, in het district Qarghayi van de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog verwijst naar de arresten nrs. X en X van respectievelijk 17 oktober 2016 en 9 december 2016 van de Raad, wordt er nogmaals aan herinnerd dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN